

*У чорному-пречорному місті...
(передмова до українського видання)*

МАЛЬОВНИЧЕ МІСТЕЧКО НА ЗАХІДНОМУ УЗБЕРЕЖЖІ ШВЕЦІЇ, напіввимерле село десь у лісах Норрланду, безмежні поля південної провінції Сконе, таємничий острів Оланд — саме це зазвичай спадає на думку, коли мова заходить про класичний шведський детектив. Камілла Лекберг, Юан Теорін, Стіг Ларссон, Геннінг Манкель... Романтика клаустрофобних провінційних містечок із темними загадками та заплутаними соціальними зв'язками, сувора північна природа та живі персонажі, які ніколи не бувають супергероями — ось що є чарівним рецептом успіху скандинавського детективу. Заможна, безпечна та безтурботна Швеція дає авторам можливість користуватися класичним детективним сюжетом, який не змінювався з часів Конан-Дойла та Агати Крісті: одна смерть, один детектив, триста сторінок розслідування (бо навіть одне людське життя досі цього варте!). Здавалося б, навіщо змінювати рецепт, який працює?

Але шалений успіх Ларса Кеплера, чиї книжки аж ніяк не вписуються в ці рамки, свідчить про дещо інше. «Гіпнотизер» — перша книжка із серії про Йону Лінну, детектива кримінальної поліції Стокгольма, та його колег, Сагу Бауер та Еріка Марію Барка. «Гіпнотизер» був виданий десять років тому та вмить набув нечуваної популярності. У березні 2009 року видавництво Bonniers одержало рукопис від невідомого автора, а вже у вересні нова книжка посіла перше місце в списку бестселерів Швеції. Згодом

«Гіпнотизер» увійшов до трійки найбільш продаваних детективів Швеції всіх часів. У чому ж його секрет?

Можливо, якраз у тому, що твори Ларса Кеплера повністю ігнорують традиційну шведську екзотику. Вони належать до більш універсального жанру трилера, вписаного в краєвиди великого, анонімного міста, змальованого короткими, гострими штрихами — Стокгольма. На місці Стокгольма ми легко можемо уявити Чикаго, Берлін або навіть Київ, проте місто однаково не втрачає свого унікального обличчя. Стокгольм Кеплера — це таємничий мегаполіс у стилі нуар, де під маскою показного добробуту відбуваються наймакабричніші речі. Це холодне та непривітне місто напередодні Різдва, де холод панує не лише надворі, а й поміж людей. Де щось страшне, щось незбагненне та жахливе чатує за кожним кутом. До того ж Кеплер майстерно працює із формою — короткі, рублені речення в кінематографічному теперішньому часі затягують читача всередину дивної темної реальності та не дають перевести дух до останньої сторінки.

Але повернімося до «Гіпнотизера»: кількох членів великої родини знаходять брутально вбитими, і Йона Лінна — детектив-дивак із неочікуваними навичками, фінськими коренями та непростим характером — просить лікаря Еріка Марію Барка загіпнотизувати підлітка, єдиного члена родини, який пережив різанину, аби дізнатися щось про потенційного вбивцю. Гіпноз, потаємні думки, внутрішня темрява, сімейні драми, викрадені діти та геніальний серійний вбивця, який ховається десь у тінях, недосяжний для головних героїв — саме навколо цього обертається сюжет «Гіпнотизера». Кеплер не шкодує ані крові, ані відтінків чорного — і попри це (або, скоріше, завдяки цьому) від його трилерів неможливо відірватися.

Головне зацікавлення Ларса Кеплера (чи, точніше, подружжя Андорілд, яке пише під цим псевдонімом) — при-

рода зла й людського страху. Мета цих творів — дати читачам змогу зазирнути в голови до найжахливіших злочинців і зрозуміти їхню поведінку, їхні мотиви та почуття; розкрити таємниці, що ховаються в темряві людської свідомості. «Завдання багатьох детективних романів — оголити думки злочинця, зрозуміти ту поведінку, яка здається нам незбагненою та жахливою. Ідея „Гіпнотизера“ із самого початку оберталася навколо цього. Бо хто, як не гіпнотизер насправді може читати думки в очах своїх пацієнтів?» — розповідає подружжя авторів в інтерв'ю газеті *Aftonbladet*.

Кеплер бере читача за руку та веде на іншу сторону світла, туди, де не залишається ані надії, ні жалю. Чи боїтеся ви темряви?

Анна Топіліна,
перекладачка
Мальме, Швеція

«як вогонь. зовсім як вогонь», — саме ці слова промовив загіпнотизований хлопчик першими. Попри смертельно небезпечні поранення: сотні ножових ран на обличчі, ногах, грудях, спині, підошвах, шиї та потилиці, — юнака вирішили ввести в глибокий гіпноз, сподіваючись побачити те, що сталося, його очима.

— Намагаюся кліпати, — пробурмотів він. — Іду на кухню, але щось не так. Між стільцями лунає тріск. Підлогою розповзається яскраво-червоний вогонь.

Підліток видався мертвим поліційному асистентові, який знайшов його в будинку серед інших трупів. Хлопець утратив багато крові, впав у шоківий стан і приїшов до тями лише за сім годин.

Цей юнак — єдиний уцілілий свідок, і комісар поліції Йона Лінна сподівався, що він зможе описати зовнішність нападника. Зловмисник мав намір убити всіх, тому, ймовірно, обличчя не приховував.

Але якби інші обставини злочину не були настільки ви-
нятковими, ніхто б і не подумав звернутися до гіпнотизера.

У грецькій міфології бог Гіпнос — крилатий юнак із маковими голівками в руках. Його ім'я означає «сон». Він брат-близнюк смерті, син ночі й темряви.

Термін «гіпноз» у його сучасному значенні вперше вжив у 1843 році шотландський хірург Джеймс Брейд, назвавши цим словом схожий на сон стан загостреної уваги й підвищеної чутливості.

Нині науково доведено, що загіпнотизувати можна майже всіх, проте щодо користі, надійності й небезпек гіпнозу одностайної думки досі не існує. Імовірно, це зумовлено тим, що гіпнозом зловживали шахраї, лицедії та розвідувальні служби всього світу.

Із суто технічного погляду, занурити людину в стан гіпнозу легко — важко контролювати процес, спрямовувати пацієнта, аналізувати й застосовувати результати. Лише людина з великим досвідом і талантом здатна по-справжньому опанувати мистецтво глибокого гіпнозу. Майстерних лікарів-гіпнотизерів у світі так мало, що їх можна порахувати на пальцях.

Ніч на восьме грудня

ЕРІКА МАРІЮ БАРКА ВИРИВАЄ ЗІ СНУ ТЕЛЕФОННИЙ ДЗВІНОК. Перш ніж остаточно прокинутися, він чує власний радісний голос:

— Кульки й серпантин.

Його серце гучно калатає від раптового пробудження. Ерік не знає, що означають ці слова, і гадки не має, що йому наснилося.

Щоб не розбудити Сімоне, він вислизає зі спальні, зачинає за собою двері й лише тоді промовляє у слухавку:

— Ерік Марія Барк. Слухаю вас.

Комісар кримінальної поліції на ім'я Йона Лінна запитує, чи Ерік достатньо отямився, щоб вислухати важливу інформацію. Поки він слухає комісара, його думки продовжують линути вниз, у темну порожнечу, що залишилася після сну.

— Я чув, що ви знаєтеся на лікуванні гострих травм, — каже Йона Лінна.

— Так, — коротко відповідає Ерік.

Слухаючи комісара, він п'є таблетку знеболювального. Поліціант пояснює, що йому треба допитати п'ятнадцятирічного хлопця, який став свідком подвійного вбивства. Проблема в тому, що юнака тяжко поранено. Його стан був нестабільний, він впав у шок і досі не приходив до тями. Вночі його перевели з неврологічного відділення в Гуддінге в нейрохірургію Каролінської університетської лікарні, що в Сольні.

— Хто його лікує? — запитує Ерік.

— Даніелла Рікардс.

— Дуже компетентний фахівець. Я впевнений, що вона впорається...

— Це вона хотіла, щоб я вам зателефонував, — перебиває комісар. — Їй потрібна ваша допомога, і чимшвидше.

Ерік повертається до спальні, щоб узяти одяг. Між двома ролетами пробивається смужка світла від вуличного ліхтаря. Сімоне лежить на спині й дивиться на нього дивним, порожнім поглядом.

— Не хотів тебе будити, — каже він стиха.

— Хто телефонував? — питає жінка.

— Це з поліції... якийсь комісар, не розчув його імені.

— А що він хотів?

— Я мушу поїхати в Каролінську лікарню й допомогти їм із одним хлопчиком.

— А котра зараз година?

Сімоне дивиться на будильник і заплющує очі. На її веснянкуватих плечах видніються сліди від складок простирала.

— Спи, Сіксан, — шепоче Ерік.

Він виносить одяг у передпокій, вмикає світло й квапливо вдягається. Позаду нього виблискує сталеве лезо. Ерік обертається й бачить ковзани, які його син повісив на ручку входних дверей, аби не забути. Хоч Ерік і поспішає, та все ж підходить до гардероба, витягує звідти скриню й береться шукати захисні чохла. Потім одягає їх на гострі леза, кладе ковзани на килимок у передпокої та виходить з квартири.

О третій годині ночі на вівторок, 8 грудня, Ерік Марія Барк сідає у машину. Сніг повільно падає із чорного неба. Вітру геть немає, і важкі сніжинки сонно лягають на порожню дорогу. Ерік повертає ключ у замку запалювання —

і в машину м'якими хвилями ллється музика: Майлз Девіс, *Kind of Blue*.

Місто спить. Ерік швидко долає невелику відстань між Лунтмакаргатан і Норртуллом, пролітаючи вулицею Свеа-веген. За снігопадом озеро Бруннсвікен здається великою темною порожниною. Ерік повільно в'їжджає на територію лікарні, повзе між напівпорожньою лікарнею Астрід Ліндгрєн і пологовим будинком, минає онкологічну й психіатричну клініки, паркується на звичному місці перед нейрохірургічною клінікою і виходить із машини. У вікнах високої будівлі відбивається світло вуличних ліхтарів. На парковці для відвідувачів — лише кілька автовок. У темних деревах шурхотять крилами дрозди. Ерік зауважує, що шуму автомагістралі цієї години не чути.

Він засовує магнітну перепустку в зчитувальний пристрій, вводить шестизначний код і входить у фойє. Піднімається ліфтом на п'ятий поверх і проходить коридором. Світло люмінесцентних ламп блищить на синьому лінолеумі, ніби лід у канаві. Лише тепер Еріка охоплює втома після раптового викиду адреналіну. Він так добре спав, що досі відчуває радісне піднесення. Ерік проходить повз операційну, потім минає двері величезної барокамери, вітається з медсестрою і в його пам'яті знову спливає те, що розповів телефоном комісар: хлопчик весь у ранах і сходить кров'ю, пітніє, відмовляється лежати, не може заспокоїтись і весь час хоче пити. З ним намагаються поговорити, але його стан швидко погіршується. Свідомість юнака тьмариться, пульс прискорюється, і його лікарка Данієлла Рікардс ухвалила правильне рішення не підпускати до пацієнта поліціантів.

Біля дверей відділення №18 стоять двоє поліціантів у формі. Ерік підходить і бачить тривогу на їхніх обличчях. Може, вони просто втомлені, думає він, зупиняючись

і виймаючи своє посвідчення. Вони кидають погляд на документ. Тоді один із них натискає на кнопку — і двері з гудінням відчиняються.

Ерік заходить і тисне руку Даніеллі Рікардс. Він помічає, що її рот напружено стиснутий, а рухи скуті, хоч вона й намагається приховати знервованість.

— Налий собі кави, — пропонує вона.

— У нас є на це час? — питає Ерік.

— Я змогла зупинити кровотечу в печінці.

Біля кавового автомата, постукуючи по ньому, стоїть незнайомець років сорока п'яти, у джинсах і чорному піджаку. У нього — скуповджене світле волосся і стиснуті губи, що надають обличчю серйозного вигляду. «Мабуть, це чоловік Даніелли, Магнус», — думає Ерік. Він ніколи з ним не зустрічався, лише бачив фотографію в її кабінеті.

— Це твій чоловік? — запитує Ерік, вказуючи на незнайомця.

— Що? — Даніеллу, вочевидь, це питання водночас дивує й розважає.

— Я подумав: може, Магнус приїхав із тобою.

— Ні, — відказує вона сміючись.

— Ти впевнена? Я можу в нього запитати, — жартує Ерік і прямує до незнайомця.

У Даніелли дзвонить мобільник, і вона, досміюючись, відкриває його:

— Еріку, годі тобі, — каже вона, підносячи телефон до вуха. — Даніелла. Слухаю вас.

Жінка чекає на відповідь, але слухавка мовчить.

— Алло?

Зачекавши кілька секунд, Даніелла іронічно прощається гавайським «алоха», закінчує розмову і йде за Еріком.

Той уже підійшов до білявця. Кавовий автомат гуде і сичить, наливаючи напій.

— Випийте кави, — пропонує чоловік, намагаючись всунути склянку Еріку в руку.

— Ні, дякую.

Чоловік куштує каву й усміхається. На його щоках з'являються ямочки.

— Смачно, — каже він і знову пробує вручити склянку Еріку.

— Я не хочу, правда.

Чоловік відпиває ще, не відводячи погляду від Еріка.

— А можна позичити у вас телефон? — раптом запитує він. — Якщо це вас не обтяжить. Я забув свій у машині.

— То ви тепер хочете позичити мій? — стримано перепитує Ерік.

Білявець киває і дивиться на нього світлими очима — сірими, ніби полірований граніт.

— Можете знову скористатися моїм, — пропонує Данієлла.

— Дякую.

— Пусте.

Незнайомець бере телефон, дивиться на нього, а тоді піднімає очі на Данієллу:

— Обіцяю, що поверну його.

— Все одно ніхто, крім вас, ним не користується, — жартує вона.

Білявець сміється й відходить.

— Ні, це все-таки твій чоловік, — каже Ерік.

Данієлла з посмішкою хитає головою, а потім її обличчя набуває дуже втомленого вигляду. Вона тре очі, розмазуючи по щоці сріблясто-сіру підводку.

— Я погляну на пацієнта? — запитує Ерік.

— Так, будь ласка, — киває вона.

— Раз уже я тут, — квапливо додає він.

— Еріку, я залюбки вислухаю твою думку, бо сама почуваюся не надто впевнено.

Даніелла беззвучно відчиняє важкі двері, і Ерік входить слідом за нею в теплу палату, що прилягала до операційної. На ліжку лежить худенький хлопчик. Дві медсестри накладають йому пов'язки. У нього сотні різаних і колотих ран, буквально по всьому тілу: на підошвах, грудях, животі, шиї, тімені, обличчі, руках.

Пульс слабкий, але дуже швидкий, губи сірі, мов алюміній, хлопчик весь спітнілий, очі міцно заплющені, ніс, схоже, зламаний, а від шиї і нижче, по всіх грудях, темною плямою розповзається синець.

Попри рани видно, що в юнака — дуже гарне обличчя.

Даніелла починає тихо розповідати про стан хлопчика, але раптом замовкає: у двері стукають. Це знов той чоловік. Він махає їм крізь скляне віконце в дверях.

Ерік і Даніелла презираються й виходять з післяопераційної. Білявець знову став біля шиплячого кавового автомата.

— Велика чашка капучино, — каже він Ерікові. — Це саме те, що вам треба, перед розмовою з поліціантом, який знайшов хлопчика.

Лише тепер Ерік розуміє, що незнайомиць — комісар поліції, який розбудив його менш ніж годину тому. Його фінський акцент не так відчувався по телефону — чи, може, Ерік був надто втомлений, щоб тоді його помітити. Ерік запитує:

— І навіщо мені зустрічатися з поліціантом, який знайшов хлопчика?

— Щоб зрозуміти, чому я маю допитати...

Йона замовкає: дзвонить телефон Даніелли. Він витягує його з кишень і, не звертаючи уваги на її простягнуту руку, квапливо дивиться на дисплей.

— Це мене, — каже Йона, а тоді бере слухавку: — Так... Ні, він мені потрібен тут. Окей. Але мені на це пофіг.

Комісар, посміхаючись, слухає, як заперечує колега, а тоді додає:

— Хоча я дещо помітив.

Його співрозмовник щось волає.

— Я робитиму так, як вважаю за потрібне, — спокійно відповідає Йона й закриває мобільник.

Тихо подякувавши, він повертає телефон Даніеллі.

— Мені треба допитати пацієнта, — серйозно каже Йона.

— Мені шкода, — відповідає Ерік. — Я згоден із висновком лікарки Рікардс.

— Коли він зможе поговорити зі мною?

— Спочатку треба, щоб він принаймні вийшов із шокового стану.

— Так і знав, що ви це скажете, — бурмоче Йона.

— Він досі в критичному стані, — пояснює Даніелла. — Пошкоджено плевру, тонкий кишківник, печінку і...

Заходить чоловік у брудній поліційній формі. Погляд у нього стривожений. Йона махає йому, йде назустріч і тисне руку. Комісар щось тихо промовляє; поліціант витирає рот рукою й дивиться на лікарів. Йона повторює колезі, що все гаразд і лікарям просто треба дізнатися обставини, адже їм це може стати в нагоді.

— Так, ну... — поліціант тихо прочищає горло. — Нам рацією повідомили, що прибиральник знайшов якогось мертвого мужика в туалеті спортивного клубу в Тумбі. Ну, ми тоді сиділи в машині на Худдінгевеген, і треба було лише звернути на Далвеген і проїхати прямо до озера. Янне, мій напарник, увійшов до туалету, коли я розмовляв із прибиральником. Ми спершу думали, що там хтось помер від передозу, але скоро я зрозумів, що то було дещо інше. Так от, Янне вийшов з роздягальні з геть блідим обличчям. Він наче не хотів мене туди пускати. «Ну там і кров'яки», — він це тричі повторив, а тоді сів просто на східці й...

Поліціант замовкає, моститься на стілець і, напіввідкривши рот, втуплюється перед собою.

— Можете продовжити? — запитує Йона.

— Так... До клубу приїхала швидка, мерця впізнали й сказали, щоб я сповістив родичів. Нам бракує народу, ну й мені довелося їхати одному. Бо моя начальниця сказала, що, типу, не хоче відправляти туди Янне в такому стані, і її можна було зрозуміти.

Ерік дивиться на годинник.

— У вас вдосталь часу, аби вислухати це, — протяжно, на фінський лад каже Йона.

Поліціант продовжує, опустивши очі:

— Загиблий був учителем у Тумбській гімназії, жив у новому районі, на кряжі. Я дістався його домівки й подзвонив, але ніхто не відчиняв. Я ще кілька разів подзвонив. Ну і... не знаю, що на мене найшло, але я вирішив обійти весь будинок і посвітити ліхтариком у заднє вікно.

Поліціант замовкає, у нього тремтять губи, і він починає колупати цвях на бильці.

— Прошу вас, продовжуйте, — каже Йона.

— Це обов'язково? Бо я... я...

— Ви знайшли хлопчика, матір і п'ятирічну дівчинку. Хлопчик — єдиний, хто досі живий.

— А я ж подумав... я...

Він замовкає і геть полотніє.

— Дякую, що прийшли, Ерланде, — завершує розмову Йона.

Поліціант квапливо киває і підводиться, розгублено проводить рукою по брудній куртці й залишає приміщення.

— Усі були пошматовані, — промовляє Йона. — Якесь божевілля. Всі страшенно побиті, скалічені, порубані, а дівчинка... її розрубали навпіл. Нижня частина була в кріслі перед телевизором, а...

Він замовкає і, перш ніж продовжити, уважно дивиться на Еріка.

— Таке відчуття, ніби вбивця знав, що батько тоді буде в спортивному клубі, — пояснює комісар. — Проходив футбольний матч, і він його судив. Злочинець дочекався, доки чоловік залишиться один, і вбив його — пошматував, просто пошматував, — а тоді поїхав до нього додому й убив членів сім'ї.

— Саме в такому порядку?

— Така моя версія.

Ерік проводить долонею по губах і відчуває, що його рука тремтить. «Тато, мама, син, дочка», — повільно думає він, а потім зустрічається поглядом із Йоною.

— Злочинець хотів вирізати всю сім'ю, — слабким голо-
сом констатує Ерік.

Йона із сумнівом махає рукою.

— Вочевидь, саме так... Але є ще одна дитина — старша сестра, — і ми досі не можемо її знайти. Їй двадцять три роки. Її нема ні в квартирі в Сундбюберзі, ні в її хлопця. Ми не виключаємо, що злочинець може шукати і її. Саме тому хочемо якомога швидше опитати свідка.

— Я піду та ретельно його обстежу.

— Дякую, — киває комісар.

— Але ми не можемо ризикувати життям пацієнта, щоб...

— Я розумію, — перебиває Йона. — Але що довше ми тяг-
тимемо, то більше часу матиме вбивця, аби знайти стар-
шу сестру.

— Вам же, мабуть, слід оглянути місця злочину? — запи-
тує Данієлла.

— Їх саме зараз і оглядають.

— То поїдьте краще туди й поквапте колег.

— Це все одно нічого не дасть, — відповідає комісар.

— Що ви маєте на увазі?

— Ми знайдемо там ДНК сотень, якщо не тисяч людей.

Ерік повертається до пацієнта і стає біля ліжка, вдивляючись у його бліде, зранене обличчя. Важке дихання. Побілілі губи. Ерік промовляє його ім'я—і болісна тінь ковзає обличчям хлопчика.

— Юсефе, — тихо повторює він. — Мене звати Ерік Марія Барк, я лікар, і мені треба обстежити тебе. Кивни, будь ласка, якщо розумієш, що я кажу.

Хлопчик лежить зовсім нерухомо, і його живіт піднімається й опускається нерівними поштовхами. Ерік цілком упевнений, що хлопчик розуміє його слова, проте знову впадає у забуття, тож контакт втрачено.

Коли минає півгодини й Ерік виходить із кімнати, Даніелла й комісар разом дивляться на нього.

— Він видужає? — запитує Йона.

— Про це зарано говорити, але він...

— Цей хлопчик — наш єдиний свідок, — перебиває комісар. — Хтось убив його батька, матір, молодшу сестру, і цілком імовірно, що цей злочинець саме зараз розшукує його старшу сестру.

— Ви вже казали, — нагадує Даніелла. — Проте, як на мене, поліції слід було б замість того, щоб заважати нам, зосередитися на пошуку дівчини.

— Ми робимо все можливе, але процес іде надто повільно. Нам треба поговорити з хлопчиком, бо ймовірно, що він бачив обличчя вбивці.

— Може минути ще не один тиждень, доки юнака можна буде допитувати, — промовляє Ерік. — Подумайте самі: ми ж не можемо просто повернути його до життя й одразу повідомити, що вся його сім'я мертва.

— А під гіпнозом? — запитує Йона.

Приміщення занурюється в тишу. Ерік згадує, як сніг падав на Бруннсвікен, поки він їхав сюди. Як сніг кружляв між деревами над темною водою.

— Ні, — шепоче він ніби до себе.

— Гіпноз не спрацює?

— Я в цьому нічого не розумію, — відповідає Ерік.

— Знаєте, у мене чудова пам'ять на обличчя, — широко всміхається Йона. — Ви відомий гіпнотизер. Ви можете...

— Я ошуканець, а ніякий не гіпнотизер, — перебиває його Ерік.

— Не вірю, — відгукується комісар. — До того ж зараз надзвичайна ситуація.

Даніелла червоніє й посміхається, опутивши очі.

— Я не можу, — каже Ерік.

— Узагалі-то це я відповідаю за пацієнта, — подає голос Даніелла. — І ідея з гіпнозом мене не надто приваблює.

— Навіть якщо пацієнтові це нічим не загрожує? — запитує Йона.

Ерік усвідомлює, що комісар задалегідь вирішив, бучімто гіпноз — найефективніший спосіб. То була не спонтанна, а продумана ідея. Йона Лінна попросив його прийти в клініку лише для того, щоб спробувати умовити загіпнотизувати пацієнта, а зовсім не як експерта з шокових станів і тяжких травм.

— Я обіцяв собі, що ніколи більше не займатимуся гіпнозом, — каже Ерік.

— Гаразд, я розумію, — відповідає Йона. — Я чув, що ви були найкращим... Та що поробиш: я мушу поважати ваш вибір.

— Мені шкода, — промовляє Ерік, а тоді дивиться у віконець на пацієнта й обертається до Даніелли:

— Йому дали десмопресин?

— Ні. Я вирішила з цим зачекати.

— Чому?

— Через ризик тромбоемболічних ускладнень.

— Я розумію причини побоювань, але не думаю, що ризик дійсно є. Я весь час даю десмопресин своєму синові, — зазначає Ерік.

Йона із зусиллям підводиться зі стільця.

— Я був би вам вдячний, якби ви порекомендували мені якогось іншого гіпнотизера, — каже він.

— Ми навіть не знаємо, чи пацієнт отямиться, — зазначає Данієлла.

— Але я розраховую, що...

— А щоб його можна було загіпнотизувати, він має бути притомним, — завершує вона, посміхнувшись краєчком рота.

— Він слухав Еріка, коли той звернувся до нього, — зауважує Йона.

— Не думаю, — бурмоче Данієлла.

— Він справді мене почув.

— Це може допомогти нам урятувати його сестру, — продовжує Йона.

— Я їду додому, — тихо відказує Ерік. — Дайте пацієнту десмопресин і подумайте про барокамеру.

Він виходить із приміщення. Прямуючи коридором і спускаючись у ліфті, він знімає медичний халат. У фойє стоять кілька людей. Двері незамкнені, і надворі вже починає розвиднюватись. Виїжджаючи з парковки, Ерік тягнеться в бардачок за маленькою дерев'яною коробочкою. Не відводячи погляду від дороги, він підчеплює пальцем кришку зі строкатим папугою й дикуном, виловлює три таблетки й хутко їх ковтає. Йому треба встигнути поспати вранці кілька годин, перш ніж будити Беньяміна й робити йому укол.